

Arrest

nr. 147 769 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

■1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

■2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 20/12/2014 werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van zwartwerk. Bovendien, Op 27/04/2012, werd aan betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven' en omdat hij betrappt was op zwartwerk. Waarom direct gekozen werd voor de lange 0 termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Uit de stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk een officiële verblijfplaats heeft en de overheid hier minstens van op de hoogte is door de verklaring van wettelijke samenwoning van 03.10.2014.

Deze verklaring is tevens een eerste stap in een poging om zijn verblijf te regulariseren op grond van samenwoning met een Belgische onderdaan.

Hieruit blijkt dat hij juist wel initiatief neemt om wettig verblijf te bekomen.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig.

Er is geen sprake van een afdoende motivering.

Bovendien heeft verzoeker geen zware misdaad gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de

omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de lange termijn van 2 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Er wordt helemaal geen rekening gehouden met de relatie van verzoeker met een Belgische onderdane, voor wie hij zorgt.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De bestreden beslissing gaat in tegen de praktijk van de overheid om zowel bij huwelijksaanvragen als de wettelijke samenwoning het onderzoek door het Parket af te wachten.

Uit de stukken blijkt dat op vraag van het Parket zelf de termijn om een advies af te leveren werd verlengd met 3 maanden t.e.m 03.03.2015.

Verzoeker begrijpt dan ook geenszins hoe het bestuur tot de bestreden beslissing is gekomen en niet de gebruikelijke procedure heeft afgewacht.

*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de besteden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning en het daarmee gepaard gaande onderzoek door het Parket.

Hiermee moet worden rekening gehouden, immers mevrouw A. heeft de Belgische nationaliteit, indien zou / zal blijken dat de relatie echt is, heeft verzoeker recht op verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal

handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. De bestreden beslissing gaat in tegen de praktijk/de vaste gedragslijn van de overheid om zowel bij huwelijksaanvragen als de wettelijke samenwoning het onderzoek door het Parket af te wachten. Uit de stukken blijkt dat op vraag van het Parket zelf de termijn om een advies af te leveren werd verlengd met 3 maanden tot 03.03.2015.

Verzoeker mocht er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerde. Beide voormelde beginselen werden hiermee geschonden.

*

Het middel is gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel:

"Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Hierboven is al gebleken dat men geen rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning en het onderzoek dat daarop volgt.

Minstens even belangrijk is de mantelzorg tussen verzoeker en zijn partner mevrouw A. die lijdt aan MS. Mevrouw A. zit in een rolstoel, ze heeft en heeft de fysieke en mentale zorgen van verzoeker nodig.

Hij kookt voor haar, doet boodschappen, is voor haar in de weer.

Hij brengt haar om de 4 weken naar het Middelheim ziekenhuis waar mevrouw A. aan een bakster moet liggen teneinde haar medische toestand stabiel te houden.

Mevrouw A. heeft voor overige een poetsvrouw die 3 uur / week komt kuisen - het absolute minimum en iemand van de Zorgverzekering Vlaanderen die haar 2tal uur / week helpt met de administratie en psycho-sociale begeleiding via ZEWOPA zw (stuk 6).

Voor het overige heeft ze geen hulp. Maw ze heeft verzoeker meer dan nodig.

Bovendien blijkt uit de beslissingen van FOD sociale zekerheid inzake de tegemoetkoming dat zij 13 punten werd toegekend inzake gebrek/vermindering aan zelfredzaamheid en daarmee in de middencategorie terechtkomt (stuk 4).

Echter werd bij deze beslissingen van de FOD rekening gehouden met het feit dat mevrouw A. samenwoont.

Maw als zij niet zou samenwonen zou de vermindering aan zelfredzaamheid nog veel groter zijn en zou zij meer punten krijgen.

Hieruit blijkt dat mevrouw A. de mantelzorg van verzoeker nodig heeft.

Mevrouw heeft op 25.11.2013 een aanvraag tot tegemoetkoming voor mantelzorg- en thuiszorg ingediend bij de Vlaamse Zorgverzekering (stuk 5).

Uit de gedane vaststellingen van deze organisatie blijkt evenzeer de lage zelfredzaamheid van mevrouw A. (stuk 5 in fine).

Eén van de mogelijke gevolgen van MS is een slecht zicht. Ook daar heeft mevrouw A. mee te kampen.

Volgens verzoeker is 80 % van het zicht van mevrouw A. weg, ze kan bv geen boodschappen alleen doen aangezien ze niet ziet wat ze koopt.

Als het licht verandert, ziet ze niets.

Haar slecht zicht blijkt ondermeer ook uit stukken 7 en 8.

*

Het bestuur houdt met deze gegevens geen rekening.

Had zij deze correct beoordeeld was zij niet tot dergelijk onredelijk besluit gekomen.

Indien verzoeker wordt teruggestuurd zal mevrouw A. zonder de mantelzorg vallen die ze gewoon is wat haar medische situatie alleen maar zou doen verergeren en haar lichamelijke integriteit ernstig in het gedrang zou brengen.

Het bestuur diende met deze buitengewone humanitaire redenen te houden, quod non in casu.

*

Het middel is gegrond."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM):

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig

openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uw Zetel moet in de eerste plaats nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag.

Gelet op de periode van samenwoning die vaststaat, staat hiermee tevens het gezinsleven vast.

Vervolgens stelt zich de vraag of er een inmenging is in dit gezinsleven ?

Aangezien het gaat om een eerste toelating geschiedt er geen toetsing adhv art. 8, lid 2 EVRM.

Het EHRM heeft wel geoordeeld dat er in dat geval moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en de fair balance toets.

De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

In het onderzoek naar de fair balance toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel.

De vraag of men gezins- en of familieleden van personen die in België leven zal toelaten hangt af van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang.

Welke belangen wegen in casu het zwaarst door : de familiale of deze van de staat ?

10

Er moet naast de mantelzorg (zie supra) worden rekening gehouden met het feit dat mevrouw A. de Belgische nationaliteit heeft en als het Parket zou oordelen dat de relatie echt is verzoeker recht heeft op verblijf.

Met deze specifieke situatie - waar de overheid over zwijgt - moet worden rekening gehouden.

Meer nog, deze belangen moeten voor Uw Raad zwaarder doorwegen dan deze van de staat.

Verzoeker meent dat de gezinsbelangen in casu primeren en heeft hiermee een schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen

op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw A..

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor materieel motiveringsbeginsel.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat uit de stukken blijkt dat hij wel degelijk een officiële verblijfplaats heeft en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte diende te zijn door de verklaring van wettelijke samenwoning van 3 oktober 2014. Hij verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben omtrent de termijn van het inreisverbod. Volgens hem diende de verwerende partij het onderzoek van het parket af te wachten. Hij stelt dat zijn partner mevr. A. de Belgische nationaliteit heeft en dat hij zelf recht heeft op verblijf indien zou blijken dat de relatie echt is. Op basis van de beslissing tot verlenging van de termijn door het Parket meent hij dat hij erop kon rekenen niet langer in een onzekere rechtspositie te verkeren. Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning en met de mantelzorg die hij zou bieden aan zijn partner mevr. A. die zou lijden aan MS en in een rolstoel zit. Zijn partner zou zijn zorg nodig hebben. Hij verwijst onder meer naar de beslissing van de FOD sociale zekerheid inzake de tegemoetkoming, waarbij rekening gehouden werd met de samenwoning. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk op het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, minstens van het gezinsleven van zijn partner.

De verwerende partij behandelt alle middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat d.d. 20 december 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole

werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.172841 – GF) wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Verzoeker werd aangetroffen in een eetgelegenheid te Burgerhout terwijl hij klanten bediende. Hij bleek niet in het bezit te zijn van enige documenten.

De bestreden beslissing werd derhalve op correcte wijze genomen op basis van de volgende motieven: “(...) Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 20/12/2014 werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van zwartwerk. Bovendien, op 27/04/2012, werd aan betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”

Met zijn betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de determinerende motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zijnde het vastgestelde zwartwerk en het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere terugkeerverplichting. Die vaststellingen werden expliciet weergegeven als motief waarom geopteerd werd voor een termijn van 2 jaar. Verzoeker toont derhalve niet aan dat geen motivering voorzien werd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Waar verzoeker stelt dat het parket een bijkomend onderzoek voert, dient te worden opgemerkt dat dit blijkt uit het administratief dossier en verzoeker niet aantoont op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de vaststelling van het illegaal verblijf en het zwartwerk.

Uit de documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt blijkt dat bij beslissing van 26 november 2014 de registratie wettelijke samenwoning aangaande hem en mevr. A. Jaouaher uitgesteld werd tot 3 maart 2015, termijn die verlengd werd door de Procureur des Konings voor bijkomend onderzoek. Op basis van de documenten die zich bevinden in het administratief dossier en die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt niet zonder meer het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien blijkt nergens dat verzoeker de enige persoon zou zijn die mantelzorg zou kunnen toedienen aan zijn beweerde partner.

Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden weerhouden, quod non, toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen zijn voor het bestaan van een gezinsleven elders dan in België. De schending van artikel 8 EVRM werd niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 135.790 d.d. 27 december 2014 m.b.t. artikel 8 EVRM onder meer wat volgt:

“(...) Verzoeker verblijft volgens zijn verklaringen sinds 2004 in België. Aan verzoeker werd op 27 april 2012 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten(betekend. Hoewel verzoeker stelt een relatie te hebben met mevrouw A. sinds oktober 2012 blijkt dat slechts twee jaar later, namelijk op 3 oktober 2014, een verklaring van wettelijke samenwoont werd gedaan. Deze verklaring van samenwoning vormt nog steeds het voorwerp van onderzoek door de bevoegde instanties.

Verzoeker werd betrapt op zwartwerk. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Zwartwerk ondermijnt het stelsel van de sociale zekerheid, dat gebaseerd is op solidariteit, en schendt derhalve de openbare orde. Verzoeker toont daarenboven niet aan hoe hij in België heeft kunnen overleven sinds 2004, gelet op zijn preciaire verblijfssituatie. Uit verzoekers verklaring naar aanleiding van zijn betrapping op zwartwerk blijkt tevens dat hij verklaard: “(...) Ja, ik heb bij de vorige eigenaars gewerkt. Dit was ergens tussen 2011 en 2012. De exacte periode weet ik niet meer. De zaak werd toen gecontroleerd en mijn toenmalige baas heeft een boete gekregen om dat ik niet was ingeschreven bij Dimona (Proces-verbaal van verhoor van 20 december 2014).

De constatering dat hij gedurende zijn jarenlange preciaire verblijfsituatie sociale contacten aanging, die mogelijk resulteerden in een genegenheidsrelatie, vermogen niet de vaststelling te ontkrachten dat verzoeker door zijn zwartwerk raakt aan de beginselen van de maatschappelijke solidariteit.

De gevolgen die mevrouw A. zou dienen te ondergaan in geval van repatriëring van verzoeker, in casu de schending van haar gezinsleven, zijn vreemd aan onderhavige vordering aangezien zij geen partij is in onderhavig geschil. De dezen kan opgemerkt worden dat tevens aangenomen moet worden dat mevrouw A. sinds 2012 op de hoogte diende te zijn van verzoekers preciaire verblijfsituatie alsook dat er, voor de verklaring van samenwoning in oktober 2014, noch door mevrouw A. noch door verzoeker stappen werden ondernomen teneinde hun gezinsleven aan de overheden kenbaar te maken.

De grief gebaseerd op de schending van artikel 8 EVRM is niet ernstig.(...)”

De middelen zijn niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

2.4. *In casu* werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat hij niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen voor zwartwerk. Voor de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat op 27 april 2012 aan verzoeker werd betekend en waarover geen enkele aanwijzing bestaat dat verzoeker hieraan gevolg heeft gegeven.

De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat verzoeker een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormen, luidens de bewoording van de bestreden beslissing, verder de reden waarom verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

2.5. De vraag die zich derhalve stelt is of dit motief afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat **“De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”**

Echter, verzoeker verwijst naar zijn relatie met een Belgische onderdane, voor wie hij zorgt, en met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 8 oktober 2014 op de hoogte werd gebracht van deze verklaring van wettelijke samenwoning, afgelegd op 3 oktober 2014.

Het zwartwerk en het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel, zijn derhalve slechts twee van de elementen die de specifieke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, constitueren.

Het gegeven dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd uitgesteld, wegens een verder onderzoek door de Procureur des Konings, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er kan zelfs worden gesteld dat dit uitstel omwille van verder onderzoek, eveneens een specifieke omstandigheid uitmaakt die verzoekers individueel geval kenmerkt. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, betekent het feit dat er een lopend onderzoek is naar de verklaring inzake samenwoning, op zich niet dat er geen sprake zou zijn van een relatie tussen verzoeker en de Belgische onderdane. De Raad kan echter niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Daarenboven wijst de Raad erop dat de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Verzoeker kan in zijn betoog, zoals uiteengezet in het eerste middel, worden bijgetreden.

Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen en specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat het inreisverbod een duur heeft van twee jaar, en niet de maximumduur van drie jaar, doet daar niet anders over denken nu een inreisverbod kan worden opgelegd van 1 dag t.e.m. drie jaar.

De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie en de rechtspraak waarnaar wordt verwezen, laat niet toe tot een ander besluit te komen. De verwerende partij stelt dan wel dat nergens uit blijkt dat verzoeker de enige persoon zou zijn die mantelzorg zou kunnen toedienen aan zijn beweerde partner en dat verzoeker niet aantoonde dat er hinderpalen zijn voor het bestaan van een gezinsleven elders dan in België, maar deze repliek is een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een onderzoek te voeren en een afweging te maken van alle specifieke omstandigheden die het individueel geval van verzoeker kenmerken, zoals artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het eerste middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich bijgevolg niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES